

RONDZENDBRIEF GENERAAL BESTUUR FIC

**Getuigen zijn van Gods Liefde:
Leven in Vreugde en Gemeenschap**

“Wie niet liefheeft kent God niet, want God is liefde”

(1 Joh. 4:8)

Maastricht, mei 2015

Beste Broeders en Geassocieerde Leden,

We zijn ons er allen van bewust dat het jaar 2015 door Paus Franciscus is uitgeroepen als het jaar van het Godgewijde leven. Als een “goddelijke samenloop van omstandigheden” vieren we dit jaar tevens de 175-ste verjaardag van onze Congregatie, 50 jaar missie in Ghana en 95 jaar in Indonesië. Daarom is dit jaar een goed moment om ons te bezinnen op de wijze waarop we gestalte geven aan onze roeping als Godgewijde mensen. Met de woorden van Paus Franciscus is het de tijd om in dankbaarheid naar het verleden te kijken, het heden met passie te beleven en de toekomst hoopvol te omarmen.

In samenhang met het jaar van het Godgewijde leven 2015 zond Paus Franciscus ons een apostolische brief, waarin hij onder meer zijn verwachtingen uitdrukte ten aanzien van Godgewijde mensen zoals wij. Daarnaast kregen we van de Congregatie voor de Instituten van Gewijd Leven en Sociëteiten van Apostolisch Leven een soortgelijke brief met als titel “Verheugt u”. Deze brengt feitelijk een boodschap gebaseerd op wat Paus Franciscus ons leert over het Godgewijde leven. Beide brieven tonen ons hoe wij onze roeping als religieuze personen gestalte moeten geven. In dit jubileumjaar van onze Congregatie nodig ik jullie uit je te bezinnen op wat de Paus verwacht van alle Godgewijde mensen, en dat stemt overeen met en ondersteunt ons primaire geloof dat God Liefde is (vgl. Constituties, art. 2). We worden

allen door de Paus uitgedaagd om getuige te zijn van Gods liefde op een heel concrete manier.

Een mens van vreugde te zijn

De speciale verwachting van de Paus is dat godgewijde mensen *leven in vreugde*. “Er is geen heiligheid in droefheid”, zei hij toen hij seminaristen en novicen ontmoette; en hij vervolgde: “Jullie moeten niet treuren zoals de anderen die geen hoop hebben” (vgl. 1 Thess. 4:13). Bovendien, het is ons diepste verlangen om - zoals ieder ander - te leven in het diepste en meest volkomen geluk (vgl. Constituties, art. 1). Ondank alle zorgen en teleurstellingen van ons dagelijkse leven, *zijn we geroepen om te getuigen van de vreugde die voortkomt uit de zekerheid dat we worden bemind, uit het volle vertrouwen dat we zijn verlost*.

Het is inderdaad waar dat we net als ieder ander onze zorgen hebben, onze donkere nacht van de ziel, onze teleurstellingen en zwakheden, de ervaring dat alles trager gaat naarmate we ouder worden, enz. Ondanks en in al deze dingen moeten we ons toch kunnen verheugen, wetend dat we gelijkvormig worden aan onze Heer Jezus die, uit liefde tot ons, het lijden aan het kruis niet uit de weg is gegaan.

In verband met het getuigen van de vreugde Godgewijde personen te zijn, zei de Paus dat “het Godgewijde leven niet zal bloeien als resultaat van schitterende roepingprogramma’s, maar alleen als de jonge mensen die we ontmoeten ons aantrek-

kelijk vinden, omdat ze ons ervaren als mannen en vrouwen die gelukkig zijn”. Op dezelfde wijze zal de effectiviteit van ons apostolaat bovenal afhangen van de welsprekendheid van ons leven; leven dat de vreugde en schoonheid uitstraalt van een leven overeenkomstig het Evangelie en het volledig volgen van Christus. Verder zei de Paus dat van Godgewijde personen niet wordt verwacht dat zij *“een gijzelaar zijn van hun eigen problemen”*. Die problemen zullen worden opgelost als we doorgaan en anderen helpen hún problemen op te lossen. “Jullie zullen leven vinden door leven te geven, hoop door hoop te geven, en liefde door liefde te geven”. De Paus verwacht van ons dat we uit onszelf komen en de reële wereld binnengaan, speciaal de wereld van de armen, de ouderen, zieken en verlatenen, de mensen die aan de kant gezet zijn en zij die in nood verkeren.

Een mens van gemeenschap te zijn

Telkens opnieuw moeten onszelf voorhouden dat *“we ons broeders noemen en ook werkelijk broeders willen zijn van elkaar en van alle mensen, liefde ontvangend en liefde gevend”* (vgl. Constituties: Kerngedachten + art. 6). Dit is precies wat Paus Franciscus ook van ons verwacht: experts te zijn in gemeenschap. Hij zegt dat gemeenschap allereerst in onze gemeenschappen geleefd en beleefd moet worden.

Dit houdt in dat wij bereid zijn al het mogelijke te doen om het ideaal van broederschap, zoals dat werd nagestreefd door onze medestichter Br. Bernardus, nl. dat *“de broederlijke liefde de koningin van de Congregatie is”*, tot een realiteit te maken. In dit

opzicht verwacht men van ons, dat we echt naar andere mensen kunnen luisteren en samen wegen en middelen zoeken naar vrede en eenheid. Ondanks het feit dat we onvolmaakte mensen zijn, blijven we streven naar dit ideaal.

De geest van gemeenschap moet ook groeien onder de leden van de verschillende instituten en congregaties. Op dezelfde wijze zijn we ook geroepen tot een ware “synergie” met alle andere roepingen in de Kerk en alle mensen van goede wil. In een gepolariseerde samenleving, waar verschillende culturen en groepen het moeilijk hebben om naast elkaar te leven, waar de machtelozen onderdrukt worden, waar ongelijke behandeling overal voorkomt, zijn wij geroepen een concreet model van gemeenschap te laten zien waarin we als broeders en zusters samen leven. In dit opzicht wordt van ons verwacht dat wij mensen van gemeenschap zijn, die mensen brengen tot eenheid van verstand en geest, en niet tot uniformiteit.

Bezinning

Tegen de achtergrond van de apostolische brief van Paus Franciscus, moeten we ons, in dit jubileumjaar van de 175-ste verjaardag van onze Congregatie, allereerst de vraag stellen op welke wijze wij gestalte geven aan onze roeping als broeders FIC. Zijn we gelukkig in ons leven als religieus? Straalt ons leven vreugde uit naar de mensen om ons heen? Volgens een oud gezegde is *“daar waar religieuzen zijn, vreugde en blijdschap”*. Is dit waar voor onze gemeenschap en voor ons apostolaat?

Indien dit niet waar is, wat is daarvan dan de oorzaak? Wat kunnen we doen om ons leven gelukkig te maken en vreugde te laten uitstralen?

Ten tweede moeten onszelf de vraag stellen hoe we omgaan met onze medebroeders en met mensen van verschillende culturen en achtergronden. Hoe kunnen we ieder lid in staat stellen in alle vrijheid te uiten wat hij voelt en denkt, geaccepteerd te worden met zijn persoonlijke gaven en beperkingen, en toch een volledig medeverantwoordelijk lid te worden van dezelfde Congregatie of hetzelfde apostolaat? Voelen mijn medebroeders en de mensen die met mij samen werken zich thuis en geaccepteerd? Voelen zij zich gemotiveerd om te bouwen aan een betere omgeving van vrede en eenheid?

Beste broeders, wij geloven dat het Evangelie de absolute regel is van ons leven, terwijl de andere regels middelen zijn om het Evangelie tot in zijn volheid gestalte te geven. Als religieuzen willen we het Evangelie radicaal en in alle oprechtheid beleven. Het Evangelie is veeleisend. Jezus vraagt ons zijn woorden tot werkelijkheid te maken in ons leven. “Jullie zijn mijn vrienden als je doet wat Ik je zeg” (Joh. 15:14). “Als het lichaam niet meer ademt, is het dood; zo is het ook met het geloof: als het niet in praktijk wordt gebracht, is het een dood geloof” (Jak. 2:26). Ik wens jullie het allerbeste bij jullie opdracht goed te zijn en goed te doen voor de mensen die aan jullie zijn toevertrouwd.

Br. Martinus Handoko
Generale Overste FIC

15-149/o/MH